Kære delegerede - kære gæster.

Det var forfærdende at høre beskeden om mordet på den svenske udenrigsminister. Svenskerne har jo som bekendt tidligere oplevet at miste en ledende og karismatisk politiker ved mord, og det er ikke så længe siden også hollænderne måtte igennem et tilsvarende traume.

Sverige og Holland. Hverken geografisk eller kulturelt langt fra Danmark -- og vi må erkende, at den verden vi i dag lever i, på nogle områder har udviklet sig i en gal retning. Vores land er på de fleste områder et dejligt land, men det er ikke længere det fredelige smørhul...

Sveriges udenrigsminister døde den 11. september. På to-års dagen for terrorangrebet på Amerika.

Og uden i øvrigt at drage paralleller mellem de to begivenheder, så er der alligevel en sammenhæng.

Nemlig på den måde, at de to begivenheder viser, hvor sårbare vi i virkeligheden er.

Og at der stadig går et helt afgørende skel mellem ordentlige mennesker og fanatikerne.

En konstatering, der så igen må føre til, at procedurer ændres, at vi tænker lidt mere over sikkerheden, at vi ikke altid gør det, som vi plejede at gøre... Med andre ord: At vi lærer af vore erfaringer.

Men samtidig - og dette kan jeg ikke understrege nok:

At vi aldrig lader stå til overfor fanatismen.

At vi bekæmper den hver evig eneste dag.

At vi dagligt erfarer nyt.

At vi lærer, hvordan fanatikerne agerer, lever og tænker. Time for time, stykke for stykke - lærer vi vore fjender at kende. Som man jo må, før man kan bekæmpe dem og samtidig beskytte de værdier, vi sætter så højt.

Vi må herfra lade fanatikerne vide: Besejre os - det kan I aldrig...!

Men tilbage til Sverige, som jo også med euro-krone afstemningen på en anden måde kom i centrum i den seneste uge.

Og heldigvis endte det, som det gjorde. Og tillykke til Sverige for det...!

Og tillykke til Europa.

At svenskerne fulgte op på den danske afstemning for tre år siden og sagde nej tak til at afskaffe kronen, var det bedste, der kunne ske. Det var et svensk nej på vegne af alle de europæiske folk. Alle dem, der ikke fik lov at stemme. Alle dem, der ikke får lov at stemme.

Statsminister Anders Fogh Rasmussen og andre ja-sigere har haft vældig travlt med at fortælle, at det svenske resultat ikke har eller får nogen betydning for de kommende danske afstemninger....

Det tror de ikke en gang selv på...!

For selvfølgelig har det da betydning. En enorm, positiv betydning.

Og tænk, hvis svenskerne havde sagt ja!

Tror nogen hér til stede så, at statsministeren ville have sagt, at det ikke havde nogen betydning?

Selvfølgelig ikke.

Vi kender statsministeren godt nok til at vide, at han i så fald glædesstrålende havde slået fast, at NU - efter at svenskerne så klart har sagt ja til euroen, ja, så er det afgørende nødvendigt at Danmark også hurtigt siger ja - for ellers vil vi blive håbløst isoleret.... ! Og toget vil gå. Og vi vil blive efterladt på perronen. Og bl.a., bl.a., bl.a.....!

Nej, statsminister, det vil vise sig særdeles betydningsfuldt, at også svenskerne sagde nej til mere europæisk omklamring.

Spørgsmålet gjaldt jo euroen, men nej´et i Sverige vil få enorm betydning også i forhold til den EU-Forfatning, der nu ligger og truer de europæiske folkeslag.

Inden dette årsmøde er forbi, vil meget givet blive sagt om denne EU-Forfatning, som Dansk Folkeparti har indledt sin kamp imod, og derfor vil jeg nøjes med at knytte enkelte overordnede bemærkninger.

Det er vigtigt for mig, at alle her til stede - jer, som i den kommende tid skal ud og forklare folk, hvorfor vi skal forsvare den danske grundlov mod det, der truer - ved, hvad dette drejer sig om.

I skal vide, at det, der er på vej fra EU er en ny statsdannelse. Og at denne nye statsdannelse truer Danmarks frihed og selvbestemmelsesret.

Og vedtages EU-Forfatningen, får EU en statslignende karakter med regler for, hvordan EU-Staten, Den Europæiske Union, skal regeres.

I Dansk Folkeparti er vi efterhånden snart det eneste parti herhjemme til at fortælle befolkningen, hvad det hér drejer sig om. Og vi er derfor nødt til at skære det ud i pap:

EU-Forfatningen bliver reelt en ny grundlov for en ny statsdannelse.

Danmarks Riges Grundlov sættes dermed reelt ud af kraft.

Sker dette, betyder det et farvel til det, vi danskere i generationer har kæmpet for og værnet om - nemlig et frit Danmark med grænser, der yder beskyttelse mod ydre og indre trusler. Et frit Danmark, hvor danskerne bestemmer.

Dette farvel vil vi aldrig tillade...!

Jeg kan kun opfordre til, at I alle i den kommende tid får sat jer grundigt ind i EU-Forfatningen. Det er rædselsfuld læsning. Hør en gang her - i punktform - hvad det er, de byder os:

* En EU-Præsident skal være overhoved for os alle sammen.

* En EU-Udenrigsminister skal tale på vores vegne.

* Folkekirken særstatus trues.

* Det blå flag med de gule stjerner bliver officielt statsflag.

* Den tyske sang, Ode an die Freude, bliver officiel nationalmelodi.

* EU-Staten skal dirigere vores flygtningepolitik.

* EU-Staten skal have sit eget militærvæsen.

* EU-Staten vil respektere vor nationale identitet, men ikke vor suverænitet.

* EU-Staten vil kunne straffe os, hvis vi overtræder EU-Statens værdier.

* Vi kan kun få lov at melde os ud, hvis de andre giver lov.

------ Man skulle tro, det var lyv...! Og man skulle tro, det var lyv, at danske politikere som Anders Fogh Rasmussen, Mogens Lykketoft, Bendt Bendtsen og Marianne Jelved fuldstændig kritikløst springer ombord på den galej.

Og hvad skal der egentlig til, før de siger: Glem det! Dét her vil vi godt nok ikke være med til.....

Nej -- så heldige er vi ikke. Og desværre kommer vi nok til at vente længe.

For det virker som om, der ikke er nogen grænser for, hvor langt disse mennesker vil gå i forholdet til EU. De behøvede ikke engang at læse Forfatningen, før de jublede ja. Indholdet - tjah... det var jo bare en detalje.

Så, kære venner... Nu står vi der så igen: Og igen er det hele op til os.

For heldigvis får vi - i modsætning til så mange andre europæiske folk - en folkeafstemning, og dermed træffes beslutningen af det danske folk. Af dig og af mig....

Det er en luksus at vide, at beslutningen suverænt er det danske folks.

At landet suverænt er det danske folks.

At valget suverænt er det danske folks.

Endnu...!

I marts besluttede regeringen at nedsætte en arbejdsgruppe vedrørende dansk sikkerhedspolitik. Arbejdsgruppens rapport skulle så danne grundlag for de kommende forhandlinger om et nyt forsvarsforlig, som skal være på plads inden 2005.

Rapporten lå færdig i august, men inden jeg går nærmere ind på, hvorfor jeg ikke finder, at rapporten som den ligger er egnet til at danne grundlag for et godt forsvarsforlig, vil jeg starte med at konstatere, at Det Radikale Venstre var positive over for rapporten.

Og hvorfor nu det. Jo, fordi man på rygraden og pr. automatik véd, at når De Radikale er positiv i forhold til noget med forsvaret, bør man på forhånd være betænkelig....

Mere overraskende er det, at De Konservative er lige så begejstrede som De Radikale. Det er som om de to partier, som på forsvarssagen i hvert fald historisk har været hinandens absolutte modpoler, endelig her i 2003 har fundet hinanden i en kærlig omfavnelse: Marianne og Bendt...!

Men jeg forstår godt, at De Radikale jubler,

- når man hører, at territorialforsvaret af Danmark skal afvikles,

- når man hører at EU skal styre,

- når man hører, at Værnepligten skæres ned til det rene ingenting,

- når man hører, at Hjemmeværnet stort set skal nedlægges og at Hjemmeværnets folk skal aflevere deres våben og så i øvrigt bruge tiden på alt muligt andet end at øve sig i at forsvare landet.

Jo, man forstår De Radikale. Men De Konservative...???

Den konservative forsvarsordfører har over for Jyllands-Posten rost arbejdsgruppens opgør med det han kalder en forældet doktrin om territorialforsvaret af Danmarks grænser.

Og man undres:

For er det nu forældet at forsvare Danmarks grænser?

Er det forældet at holde fast ved, at vi har et territorium, som er vores - det danske folks - område?

Er det forældet, at vedstå arv og gæld...?

I så fald er jeg meget gammeldags...!

Selvfølgelig er der også gode elementer i rapporten. Eksempelvis er det udmærket, at vore dygtige danske jægere, frømænd og kampflyvere får en hovedrolle, når Danmark skal leve op til sin forpligtelse med at sende tropper, når den internationale terrorisme skal bekæmpes.

Og det er udmærket, at der - som der lægges op til - skal være kapacitet til en hurtig og effektiv udsendelse af tropper dér, hvor det er nødvendigt. Også selvom dette vil betyde, at terrortruslen mod dansk territorium og danske interesser vil stige dramatisk. Det er prisen, vi må og skal betale.

Men det er bestemt ikke udmærket, at forsvaret af Danmark skal behandles anden-rangs.

Det er ikke udmærket, at værnepligten alene bliver lavet om til et udstillingsvindue for evt. kommende professionelle soldater. Vi ønsker værnepligten opretholdt, og vi ønsker, at værnepligtige også fremover skal udgøre det væsentligste element i Danmarks territorialforsvar.

Og det er heller ikke udmærket, at den enestående forsvarsvilje, der kendetegner de 60.000 - 70.000 hjemmeværnsfolk, skal behandles på denne måde. I Hjemmeværnet findes den idealisme, som er nødvendig for at opretholde et nationalt forsvar.

Da Hjemmeværnet blev oprettet, skete det under mottoet: Aldrig mere en 9. april! Det motto holder Hjemmeværnet fast ved. For der var en grund til, at det motto blev til. Det var jo netop et opgør med den tankegang, at fordi der ikke lige netop nu, i dette øjeblik ser ud til at kunne blive nogen trussel mod dansk territorium, ja, så kan vi ligeså godt spare de penge - så fjerner vi soldaterne.

Det var denne, ægte radikale, tankegang, der medførte den skamfulde dag, 9. april 1940.

Og nu, siges det, er der så igen ingen trusler mod dansk territorium... Og man undres over naiviteten, for det er mærkeligt, at man lærer så lidt af historien.

Vi skal nu i gang med forhandlingerne op til det kommende forsvarsforlig. Og lad det være sagt klart: Dansk Folkeparti er gerne med hele vejen. Det bør vi i øvrigt også som et af landets store partier, og vi vil gerne gå meget langt for at finde et kompromis.

Men vi giver aldrig køb, når det gælder forsvaret af Danmarks territorium...

Den brede beslutning om at nedsætte en strukturkommission fik også vores opbakning. Ikke mindst fordi kommissoriet indebar en vurdering af, om amterne kan nedlægges.

Jeg vil dog her understrege, at det ikke kommissionens opgave at fremstille et nyt Danmarkskort med hensyn til eventuelle kommune-sammenlægninger. Noget kunne tyde på, at amterne bliver nedlagt, men der er også politiske kræfter, som arbejder for, at der i stedet kommer nogle få regioner, som skal udføre en mindre del af de nuværende amtslige opgaver.

Hovedparten af amternes opgaver skal så formentlig placeres hos kommunerne, og om dette medfører enten tværkommunale samarbejder eller sammenlægninger af kommunerne, kan kun fremtiden vise.

Såfremt kommunesammenlægninger skulle blive nødvendige, er det Dansk Folkepartis opfattelse, at de enkelte kommuner skal ønske dette, og vi ser også gerne, at der bliver folkeafstemninger, som det blandt andet er sket på Bornholm, Langeland og Ærø.

Netop amternes nedlæggelse har altid stået højt på Dansk Folkepartis dagsorden, da vores opfattelse er, at Danmark er af en så tilpas størrelse, at to folkelige organer er nok - staten og kommunerne, og vi ser derfor frem til resultatet af kommissionens arbejde, som man afslutter til nytår.

Det siges, at der er kultur- og værdikamp i gang i landet...! Og det gør mig ærlig talt i rigtigt godt humør, hvis det skulle være tilfældet. For hvor har vi brug for at tale højt om netop kultur og værdier.

Og hvor er der mange, der bestemt ikke bryder sig om, at der tales om det.

Nemlig dem, som sidder på kulturens flæsk og har nogle erhvervede magtbeføjelser. De kan ikke lide denne værdikamp. For der sættes jo nemlig nu spørgsmålstegn ved dem. Der spørges om det nu også kan passe, at de er så fortræffelige, som de selv mener.

Vi stiller spørgsmålet, om det er rimeligt at nogle mennesker optræder som formyndere og smagsdommere over for resten af befolkningen.

Vi stiller spørgsmålet, om det nu kan være rigtigt, at der i alle spørgsmål findes en absolut sandhed, som enkelte mennesker - de kaldes ofte eksperter - har forudsætninger for at kende, og som de derfor har ret til at belære os andre om.

Lad mig lige slå fast, at eksperter er nødvendige for et moderne samfund. Viden og forskning er nødvendig. Men videnskab handler om målelige størrelser - og må hele tiden kunne drages i tvivl - forkastes eller bekræftes.

Og når det er sket, begynder vi i det frie samfund vores individuelle valg. Det er politik!.

Der hvor det er gået galt for eksperterne fra 68-generationen er, at de på et tidligt tidspunkt besluttede sig til, at deres faglige viden også gav dem særlig ret til at foretage politiske valg på befolkningens vegne.

De har siddet på kunsten, kulturen og medierne så længe og så solidt, at de troede sig immune overfor kritik, når de fremsatte deres dagsordener, som bød på kæft, trit og ensretning.

Det var det, Dansk Folkeparti og regeringen vendte sig imod, da vi systematisk begyndte at kigge på alle de gevækster, der var vokset ud i form af institutioner, centre, nævn og råd...

Vi sagde, at det var en god ide, at eksperter holder sig til det, de har en eksakt viden om - og så fortæller os det, hvilket igen gav anledning til alle mulige besynderlige påstande fra venstrefløjen og socialdemokraterne om, at vi nu var blevet til de rene Berlusconier og McCarthy´er.

Institut for Menneskerettigheder er sådan et glimrende eksempel på, hvor galt det kan gå, når eksperterne skal til at bestemme, hvad der skal ske i landet.

Instituttet har ikke været et seriøst forsknings- og oplysningscenter. I stedet har man kørt hetz mod dem, der ikke centrets politiske opfattelse.

Når direktøren i dette institut kort efter valget i 2001 kunne sidde i TV og belære befolkningen om, at de internationale konventioner ville forhindre en stramning af udlændingeloven, så har man lige som lagt niveauet. For det passede jo selvfølgelig ikke. Det passede bare bedre med hans politiske opfattelse.

Nej, det er glimrende, at der nu stille og roligt gøres op med parnassets smagsdommere - kammeraterne, som i årevis har siddet og hygget sig sammen. Og så i øvrigt blæst det danske folk et stykke.

I sommer meddeltes det i den forbindelse i Politiken over seks spalter på forsiden, at eksperterne er bange... Eksperterne turde simpelthen ikke sige mere af frygt for at miste jobbene. Mest dramatisk blev der peget på, at selveste direktøren for Institut for Menneskerettigheder, Morten Kjærum ligefrem en overgang havde tabt sig seks kilo - så hårdt havde presset været, da hans institut og ikke mindst han selv var i søgelyset.

Seks kilo.... !

Nå, men nu skal I ikke sidde og blive nervøse for Morten Kjærum - for han har taget det hele på igen...!

Vi ånder lettede op - og minder i samme åndedrag lige Morten Kjærum og andre om de metoder, han anvendte til sit formål: at åbne op for fri og uhæmmet indvandring. Det var det hellige mål, og derved var Dansk Folkeparti jo en torn i øjet - og skulle derfor bekæmpes.

Det blev vi så...!. For statsmidler...!

At det, der blev påstået ikke holdt vand - og var særdeles uvidenskabeligt, var eksperterne underordnet.

I dag sætter vi så spørgsmålstegn ved al dette uvidenskabelige kvaksalveri. Der er tale om rimelige krav om at der skal arbejdes videnskabeligt, ordentligt, redeligt med tingene.

Videnskabsmænd har lige som alle andre borgere i landet fuld ytringsfrihed.

De kan holde med præcis hvem, de vil, og de kan i fuld offentlighed mene og sige præcis hvad de vil. Det hedder at have politiske meninger, og dem skal der aldrig lægges bånd på.

Eksperterne skal bare lige huske at tage videnskabs-kasketten af, når de leger politikere - og så i øvrigt komme ned på jorden til os andre.

Kære venner -- jeg skal spare jer for en opremsning af sommerens forbrydelser, begået af indvandrere og indvandrerbander. Enkelte aviser har allerede foretaget oplistningen, og listen er lang som et ondt år.

Og jeg fornemmer allerede nu det forargede tilråb: Men danskere begår da også kriminalitet...! Ja, vel gør de så. Og det må de heller ikke. Så er det slået fast!

Herefter vil jeg beskæftige mig med det væsentlige. Det, som de fleste lukker øjnene for som strudsen, der stikker hovedet i busken. For det gør så ondt at erkende, men her er det:

Vi er på vej til noget, vi får sværere og sværere ved at styre. Og de politikere og myndighedspersoner, der vil give sig tid til at lytte og se, vil ikke kunne undgå at mærke, hvorledes vreden ulmer rundt om blandt almindelige danskere. I breve og i e-mails - og når jeg møder folk rundt om er der én sætning, der går igen: Nu er det altså snart nok...!

Nu er det altså snart nok... Sætningen er ægte dansk. For dels indeholder den en vrede og frustration, men dels rummer den også en sympatisk afdæmpethed og er totalt blottet for trusler. Det må altså snart være nok. Underforstået: Der må da være nogen, der tager sig af det her... Der må da være nogle politifolk, der kan klare paragrafferne, der må da være en regering og specielt en justitsminister, der sørger for lov og orden. Vi har da myndighederne!

For sådan har vi i generationer været vant til, at det foregår i et retssamfund som det danske. Vi har da myndighederne. Og myndighederne er der fordi vi ikke selv skal begynde at ordne paragrafferne og derved åbne for kaos.

Det afgørende spørgsmål er, om myndighederne udøver myndighed eller overhovedet besidder myndighed.

For myndighed er nødvendig, når det drejer sig om indvandrerghettoernes gade-bander. De kender nemlig ikke til at have en naturlig respekt for myndighederne.

Således er de uden for pædagogisk rækkevidde. Og det er ellers ikke fordi der ikke har været forsøgt med pædagogik...

Der er gået så megen god vilje, så megen energi, så mange penge, så meget slid og slæb og sved og tårer i projektet. Med indvandrerråd, indvandrerkonsulenter, fædregrupper, socialarbejdere, nærpoliti, borgergrupper... og hvad ved jeg. Målet har været at skabe fred og fordragelighed. Og man har forsøgt og forsøgt og forsøgt.

Retfærdigvis skal det siges, at det hele ikke har været forgæves - men næsten! For alt det, man har foretaget sig i denne gode sags tjeneste, har stort set været uden effekt.

Vi skal aldrig give op. Og vi skal stadig ad alle mulige kanaler og på alle mulige måder forsøge at tale til fornuft.

Men samtidig er det nu tiden at myndighederne siger her til og ikke længere.

Der må sættes en grænse, mens det endnu lader sig gøre at styre det.

Det er nu, at regeringen må og skal demonstrere autoritet og myndighed...!

Det kan bl.a. ske ved at sikre politiet endnu større bevillinger i de kommende år, blandt andet til efteruddannelse, nyansættelser, til at udvide nettet af nærpolitistationer og til at styrke landpolitiet, så det bliver mere synligt. Det er realistisk, at der er brug for at ansætte mindst 1000 nye politifolk inden for ret kort tid, og det haster med at komme i gang.

Men det halter også med fængselsvæsenet.

Vi vil derfor kræve, at der oprettes en ny fængselsinstitution, specielt beregnet til den hårde kerne af unge kriminelle.

I denne nye, sikrede ungdomsinstitution skal personalesammensætningen være på en sådan måde, at såvel pædagoger som veluddannet fængselspersonale kommer til at indgå.

I dag er det alene pædagoger, som må tage de daglige konfrontationer med den hårde gruppe af unge kriminelle, og det er ofte en utroligt belastende hverdag, disse pædagoger oplever. Konfrontationerne er jo desværre ikke kun verbale, men der bydes på trusler om bank og der bydes på direkte vold overfor pædagogerne.

Her ville det være betryggende at have rutinerede fængselsbetjente i baghånden. Fængselsbetjentene er uddannede til at klare konfrontationer af denne art, og har tilmed en stor portion psykologisk indsigt med i baggagen. Fængselsbetjente af i dag er ikke bare muskler, men er også udrustet med forståelse og vilje til dialog.

Vi vil have en holdningsændring i hele behandler-systemet. Det er uantageligt, at i systemet i dag ikke findes den nødvendige konsekvens over for de unge, når de for at få deres vilje benytter sig af trusler eller vold mod de ansatte....!

Og tag et andet, oplagt eksempel på, hvordan der kunne demonstreres autoritet og myndighed:

Det er nu fire år siden, jeg ved Dansk Folkepartis årsmøde luftede den tanke, at fremmede familier, som på ingen måde ønskede at tilpasse sig til det danske samfund, men som bevidst udnyttede det liberale danske samfund til at skabe sig en kriminel tilværelse og dermed perverterede vor gæstfrihed, var uønskede i Danmark.

Tanken vakte vild opsigt, og betød, at hele det etablerede Danmark kastede sig over mig og Dansk Folkeparti.

Det var den gang. Nu lyder der røster selv fra ledende politikere om, at forældre til uvorne unger skal kunne straffes. Økonomisk eller på andre måder.

Og det er en glimrende udvikling. Det er bare underligt, at der skulle gå fire år, før man fandt ud af det.

Aviserne fortæller jævnligt om sådanne familier. Om fædre og mødre, som blæser på, at deres sønner render og laver kriminalitet - ja ligefrem støtter dem i deres forbryderiske forehavender.

Og jeg spørger mig selv: Hvorfor i alverden skal Danmark huse en sådan familie?

Ville det ikke være det rigtigste, at sende dem tilbage til deres oprindelsesland...!

Forhandlingerne med regeringen om Finanslov 2004 ser jeg frem til. For igen i år er der en række områder, vi vil kunne kunne forbedre i forhold til regeringens oplæg.

Det gælder ikke mindst på social- og sundhedsområdet, hvor vi gerne vil gøre endnu mere, end vi allerede har gjort. Dansk Folkeparti går dog til forhandlingerne med den indstilling at hver gang, vi ønsker at bruge en krone til et godt formål, har vi et godt forslag til, hvorfra den krone skal hentes.

Altid vil vi kunne præsentere finansieringen for de udgifter, vi kræver. Dér er det betydeligt lettere for de partier, som ikke agter at tage økonomisk ansvar for noget som helst - de kan bare kræve løs og bruge løs. Og så lyder det som om de er vældig socialt ansvarlige...

Når vi kommer til forhandlingerne har vi selvfølgelig en række sager med. Og - som det altid er i forhandlinger - noget betyder mere for os end andet. Nøglen til en god finanslov ligger for os på sygehus og sundhedsområdet, til hospicer og på ældreområdet.

* Vi har fortsat fuld fokus på nedbringelse af ventelister. Puljen er i 2004 på knapt 1,3 milliarder. Vi vil have pengene løbende evalueret, så de nødvendige midler er der - også til belønning af sundhedspersonalet.

* Vi vil, at staten overtager hele hospiceområdet, og at der minimum oprettes 12 pladser i hvert amt.

* Vi vil, at der oprettes statslige sundhedscentre i nedlagte lokal-sygehuse.

* Vi vil, at såvel ældreydelsen som influenza-vaccinationen for ældre bliver permanente ydelser.

Af væsentlige krav fra Dansk Folkeparti kan jeg måske yderligere nævne, at vi på politi og retsområdet vil have en række markante forbedringer. Vi vil se flere betjente i gadebilledet og vi vil forlange, at retsbehandling og afsoning skal ske hurtigt og effektivt.

Og nu, vi er ved Finansloven er der også en anden grund til, at jeg med forventning og glæde ser frem til forhandlingerne med regeringen.

For vi agter faktisk at bruge finansloven til at presse regeringen endnu mere på udlændingeområdet. Og her er hjemsendelserne det helt afgørende element.

Det er der mange, der er blevet stærkt forarget over: Tænk, at vi blander finanslov sammen med udlændingeområdet.

Ja, for det første mener vi nu nok, det hænger sammen. Det er ikke så længe siden, regeringen i en rapport slog fast, hvor mange milliarder, vi hvert år poster ud til de fremmede i dette land. Konklusionen var at det vil koste det danske samfund cirka 33 milliarder kroner årligt, hvis ikke samtlige kommer i arbejde.

Men selvom dette ikke var tilfældet, ville vi alligevel bruge finansloven for at få de ting gennemført, som vi anser for vigtige. For i vore øjne er en finanslov ikke alene økonomi, som man gerne vil gøre den til. Den er statens budget for det kommende år, og er overordnet samtlige ministerier og dermed samtlige områder i landets politiske liv.

Selvfølgelig har vi da lov til at tale om udlændinge her. Og i øvrigt præcis, hvad vi derud over skulle få lyst til at tale om. Det kunne være om lov og orden. Det kunne være om genindførelse af ytringsfriheden ved at afskaffe racismeparagraffen, straffelovens § 266b, det kunne være om Folkekirken, det kunne være om traditioner og værdier og smagsdommeri. Det kunne i virkeligheden være om hvad det skulle være.

Selvfølgelig... for det hele hænger sammen med statens budget. Det hænger sammen med, hvad der bevilges og til hvad - og det hænger sammen med, hvad vi sparer på for at få råd til det hele.

Finansloven er landets økonomiske grundlag. Det grundlag, der får det hele til at hænge sammen.

Med dette sagt kan man måske bedre forstå, hvorfor vi glæder os til at snakke finanslov med regeringen - for nu vil vi have gang i hjemsendelserne.

Ret skal være ret: Der ER sket rigtig meget på udlændingeområdet, siden vælgerne for snart to år siden udskiftede socialdemokratisk-radikale regering med en ny regering under Anders Fogh Rasmussens ledelse og med Dansk Folkeparti som det parlamentariske grundlag.

Den begivenhed er med rette blevet kaldt systemskifte!

Vi har på udlændingeområdet taget meget store skridt fremad i den rigtige retning.

Men på vigtige områder har man fra regeringens side ikke haft viljen og modet til at gøre det nødvendige.

Og I skal vide, at regeringen af os dagligt skal trykkes, klemmes og presses - ellers gør de ikke det, de har lovet danskerne at gøre på udlændingeområdet.

Det er vores - Dansk Folkepartis - årelange indædte kamp for en anstændig udlændingepolitik har endelig båret frugt, og Danmark har på dette område endelig cementeret sin position som Europas foregangsland...!

Vi er i gang med at rette op på 20 års fortvivlende udlændingepolitik, og selvom Dansk Folkeparti ikke kan lastes for noget som helst af det, der er sket i fortiden, er det alligevel os, der nu er i gang med at rydde op. Det er et arbejde, vi med stor glæde påtager os....!

Men - kære venner -: Tænk engang, hvis statsministeren havde fået den firkløver-regering, han i 2001 gik og tiggede vælgerne om...!

Mon Mimi Jakobsen og Jann Sjursen så havde givet Anders Fogh Rasmussen opbakning til at ændre landets udlændingepolitik???

Nej, Vi ved, at havde statsminsteren dengang fået sin firkløver-regering, havde vi stadig hver eneste måned haft to-tre-tusinde flygtninge på vej ind over Danmarks grænser. Katastrofen ville være fortsat.

Vi ved, at uden Dansk Folkeparti var der på udlændingeområdet ikke sket en tøddel....!

Ja, det var takket være os. Og nu skal vi så videre....

Og opgaven, vi stiller regeringen i forbindelse med den kommende finanslov er:

At få de flygtninge sendt hjem, der for længst har fået afslat på deres asylansøgning...!

Vi taler primært om afghanere, om irakere om palæstinensere. Men det gælder også flygtninge fra alle andre nationaliteter, der intet har at gøre her i landet. Somaliere, for eksempel.

Det har været vældig svært at få myndighederne i Afghanistan og Irak til at sige ja til at tage deres egne statsborgere hjem, har intergrationsministeren ladet os vide.

Javel, Bertel Haarder! Men hvem er det nu lige, der er myndigheder i Afghanistan og Irak? Mig bekendt er det blandt andet Danmark.... Det er faktisk bl.a. danske tropper, der patruljerer gaderne i Irak. Det er bl.a. danske fly, der dominerer luftrummet over Afghanistan.

Så hvem er myndighederne, Bertel Haarder...? Ja, det er jo bl.a. dig selv. Så måske var det bedre at spørge om lov til hjemsendelse på et dansk ministermøde end på et afghansk eller irakisk ministermøde....

Derfor spørger jeg igen: Hvornår går det første fly...?

Og ærlig talt. Det er ikke andet end rimeligt!

Vi anvender flere hundrede millioner kroner årligt på genopbygningsarbejde, humanitær bistand og ikke mindst på - med vore dygtige soldater - at sikre fred og frihed i Afghanistan og Irak. Det er ikke andet end rimeligt, at afghanere og irakere rejser hjem og giver en hånd med til genopbygningen af deres egne lande....

Det er der folkelig opbakning til og det politiske flertal er på plads. Så hvad venter regeringen på?

Det danske folk har hér krav på handlekraft, og til statsministeren kan jeg give det gode råd, at regeringens håndtering af denne sag bliver helt afgørende for dens mulighed for at fortsætte efter næste valg.

Jeg har sagt det tidligere, men vil gentage det: Det er ikke kun statsministeren, der kan bestemme, hvornår der skal være folketingsvalg....!

Inden jeg kommer til vejs ende vil jeg gerne lige nå at få sagt en varm tak til alle jer - medlemmer og tillidsfolk, der gennem vedholdende og stædigt arbejde - på trods af alle odds og op ad bakke - har skaffet os vor nuværende sikre position i dansk politik. I har været - og I er gode!

Ja, kære venner - nu skal det siges: Mor er hverken skuffet eller vred...!

Mor er stolt og faktisk rigtig glad....!

Jeg synes, vi står godt rustet til de udfordringer, vi kommer til at møde i den kommende tid.

Og udfordringer bliver der nok af.

Den første bliver valget til Europa-Parlamentet den 13. juni næste år - og i månederne derefter kan vi med rimelighed forvente en række valg og afstemninger inden for kortere tid. Med stor sandsynlighed skal der stemmes om EU-Forfatningen, måske om vore fire EU-forbehold - samtidig med at et folketingsvalg og et kommunalvalg skal klares.... Og altsammen inden efteråret 2005.

Og vel står vi godt rustet, men intet er givet på forhånd, og vi må aldrig komme i den situation, at vi bilder os ind, at vi kan det hele.

Ydmyghed og respekt har jeg ofte peget på som væsentlige faktor i politik.Ydmyghed over for den opgave, vi har påtaget os. Og ydmyghed overfor det ansvar, vi har fået tildelt - samt respekt for, og kærlighed til det danske folk.

Har vi det i baghovedet, går vi ikke helt galt i byen!

Overordnet er vor opgave selvfølgelig Danmarks og det danske folks fremtid.

Vigtigt at have for øje, når man forvirres af dagligdagens småproblemer.

Lad mig ønske os allesammen et inspirerende, lærerigt og samtidig hyggeligt årsmøde.